

Fabloj de Ezopo

(IV)

Niĉinoj

e-Librigita de Elerno

julio, 2010

301. Hermeso kaj Terdiino

Zeŭso kreis viron kaj virinon, kaj li ordonis al Hermeso konduki ilin en la kampon kaj instrui al ili, kiel plugebligi teron kaj kreskigi grenon. Hermeso agis laŭ lia ordono. Komence Terdiino volis malhelpi. Por devige konvinki ŝin, Hermeso diris, ke tio estas la ordono de Zeŭso. Ŝi respondis, "Do lasu ilin plugebligi la teron laŭplaĉe, kaj fine ili devos repagi plorante."

"La rakonto temas pri tiuj, kiuj senpripense pruntas, tamen repagas pene."

302. Hermeso kaj Tirezio

Por pruvi, ĉu la antaŭdiro de Tirezio estas efika, Hermeso ŝtelis du bovojn el la paŝtejo. Aliformiĝinte kiel mortemulo, Hermeso eniris la urbon por esti gasto ĉe lia hejmo. Sciiĝinte pri forŝtelado de bovoj, Tirezio kondukis Hermeson al antaŭurbo por observi spurojn de ŝtelado, kaj diris, ke, se li vidas kian ajn birdon, li diru tuj al li. Kiam Hermeso vidis aglon flugi de maldekstre al dekstre, li tuj raportis tion al li. Sed tiu diris, ke tio ne koncernas ĝin. Poste Hermeso vidis korvon flugi al la arbo, rigardante jen supren jen malsupren, kaj li kuris raporti al li. Tirezio do diris, "La korvo ĵuras al Ĉieldio kaj Terdiino, ke se vi volas, miaj bovoj povas esti trovitaj."

"Oni povas rakonti ĉi tiun rakonton al ŝtelantoj."

303. Hermeso kaj Metiistoj

Zeŭso ordonis al Hermeso disŝuti mensogigan pulvoron sur la korpojn de metiistoj. Post preparado de la pulvoro, tiu disŝutis samkvante sur la korpon de ĉiu metiisto. Fine, multe da pulvoro restis, sed ledisto estis ankoraŭ ne disŝutita. Hermeso do disŝutis la reston de la pulvoro sur la korpon de la ledisto. De tiam, ĉiuj metiistoj mensogas, interalie, la ledisto mensogas plej multe.

"La rakonto temas pri mensogantoj."

304. Ĉaro de Hermeso kaj Araboj

Iutage, Hermeso pelis ĉaron plenan je mensogoj, fraŭdoj kaj ĉantaĝoj por vojaĝi tra la mondo. Ĉie, kie li iris, li disdonis la aĵojn sur la ĉaro al ĉiuj. Laŭdire, kiam li atingis la landon de araboj, lia ĉaro subite difektiĝis. La araboj kredis, ke la ĉaro entenas valoraĵojn. Ili forrabis ĉiujn aĵojn el la ĉaro, tiel ke Hermeso ne plu povis iri aliloken por disdoni tiujn aĵojn.

"Araboj estas plej mensogemaj kaj troviĝas neniu vera vorto en ilia parolo."

305. Eŭnuko kaj Pastro

Eŭnuko iris al pastro kaj petis al li oferi bestojn, por ke li povu fariĝi patro. La pastro diris,

"Kiam mi vidos bestojn, mi petos, ke ili faru vin patro, sed kiam mi vidas vian vizaĝon, mi trovas, ke vi ne estas viro."

306. Zeŭso kaj Vulpo

Alte taksante ĝiajn saĝecon kaj ruzon, Zeŭso donis al vulpo la titolon "reĝo de cent bestoj". Li volis scii, ĉu ĝia avareco malpliĝis post kiam ĝia pozicio jam ŝanĝiĝis. Kiam ĝi alproksimiĝis sidante en portseĝo, li alĵetis sterkoskarabon. Tiu senĉese flugadis ĉirkaŭ la portseĝo, kaj vulpo ne povis elteni sin plu. Ĝi elsaltis el la portseĝo por kapti ĝin. Zeŭso tiel koleriĝis, ke li reduktis ĝin al la antaŭa pozicio.

"Malbonuloj ne ŝanĝas sian naturon, eĉ en la plej luksa vesto."

307. Zeŭso kaj Homoj

Post kiam Zeŭso kreis homojn, li ordonis al Hermeso enverŝi saĝon en iliajn korpojn. Li preparis egalan porcion da saĝo por ĉiuj homoj kaj enverŝigi ĝin en ili unu post alia. Por tiuj, kiuj havis malaltan staturon, la porcio da saĝo plenverŝiĝis kaj ili fariĝis saĝuloj. Sed por tiuj, kiuj havis altan staturon, la porcio da saĝo enverŝiĝis nur ĝis la genuoj, tiel ke ili estis iom malpli saĝaj ol aliaj.

"La rakonto temas pri tiuj, kiuj havas fortikan korpon, sed ventkapon."

308. Zeŭso kaj Apolono

Zeŭso kaj Apolono disputis, kiu el ili havas pli bonan pafarton. Apolono plenforte streĉis la arkon kaj pafis sagon, sed Zeŭso atingis nur per granda paŝo la lokon, kie sago falis.

"En fortikuloj troviĝas la plej fortika."

309. Zeŭso kaj Serpento

Kiam Zeŭso edziĝis, ĉiuj bestoj, laŭ sia plej granda kapablo, prezentis siajn donacojn. Prenante rozon per la buŝo, serpento alrampis por prezenti donacon. Vidinte ĝin, Zeŭso diris, "Mi volonte akceptas la donacojn de ĉiujn aliajn bestojn, sed mi neniel akceptas vian donacon el ĉiuj buŝo."

"La favoro de malbonuloj estas timiga."

310. Zeŭso kaj Bonvirtoj

Zeŭso sigelis ĉiujn bonvirtojn en unu vazo kaj deponis ĝin ĉe homo. Tiu, pro scivolo pri la enhavo de la vazo, levis la kovrilon, tiel ke ĉiuj bonvirtoj denove flugis revene al ĉiuj dioj.

"Ĉiuj bonvirtoj en la homa mondo estas nur deziroj al bonvirtoj."

311. Zeŭso kaj Testudo

Kiam li edziĝis, Zeŭso okazigis grandan festenon por regali ĉiujn bestojn. Nur testudo ne ĉeestis. Zeŭso ne sciis, kial li ne alvenas. La sekvantan tagon, li demandis al li pri lia foresto. La testudo respondis, "Mia hejmo estas pli komforta kaj mi amas ĝin." Zeŭso tre koleriĝis kaj punis al la testudo iri portante sian hejmon por eterne.

"Eĉ la plej luksa festeno ne estas pli komforta ol la hejmo."

312. Zeŭso Kiel Juĝisto

Zeŭso ordonis al Hermeso noti la homajn pekojn sur la konkojn kaj meti ilin en la keston apud li, tiel ke li donos punon al ĉiu pekinto. Kvankam la konkoj intermiksiĝis en la kesto, Zeŭso prenis ilin frue aŭ malfrue, kaj ĉiaokaze, ĉiu konko estis prenota de li.

"Oni ne devas malĝoji pro tio, ke malbonaj aferoj aŭ malbonuloj ne estas punitaj ĝustatempe. Laŭ antikvuloj, boneco estos pagita per boneco, kaj malboneco per malboneco. Tio dependas de frueco de tempo."

313. Heraklo kaj Atena

Preterirante mallarĝan vojon, Heraklo vidis ion pomsimilan sur la tero. Li volis tretrompi ĝin per piedo, kaj subite la aĵo fariĝis duoble granda. Poste li tretis ĝin kun pli granda forto kaj eĉ batis ĝin per klabo. Resulte, la aĵo ŝveliĝis pli kaj pli granda kaj eĉ obstrukcis la vojon. Ĵetinte la klabon, li staris tie, nesciante, kion fari. Tiam, Atena alvenis antaŭ lin kaj diris, "Frato, ĉesu fari tion. Ne batalu kaj kontraŭstaru kontraŭ aliaj. Se vi ne tuŝus tiun aĵon, ĝi pace kuŝus tie, nur granda kiel pomo. Se vi batalas kontraŭ ĝi, ĝi ŝveliĝas plej grande."

"La homa vivo bezonas pacan kuneziston. Batalado aŭ kontraŭstarado ofte alportas pli grandan malutilon."

314. Heraklo kaj Mamono

Post kiam Heraklo estis konfirmita kiel dio, Zeŭso aranĝis festenon por lin gratuli. En la festeno, Heraklo amike kaj varme salutis al aliaj dioj. Fine, kiam Mamono eniris, li tamen sin turnis kun sia dorso al Mamono kaj kun siaj okuloj direktitaj al la planko. Zeŭso trovis tion stranga, kaj demandis, kial li ĝoje salutis al ĉiuj aliaj dioj, krom Mamono. Li respondis, "Mi rigardas lin per alia okulo, pro tio, ke mi ofte vidas lin kun malbonuloj en la homa mondo."

"La riĉeco de multaj riĉuloj estas riĉaĵoj maljuste akiritaj."

315. Heroo

Iu konsekris heroon en sia hejmo, kaj ofte oferis al li multekostajn aĵojn, kiuj konsumis al li multan monon. Nokte, la heroo diris al li, "Hej, amiko, ne plu malŝparu vian monon. Se via mono elĉerpiĝos, vi fariĝos malriĉulo. Tiam vi malame plendos pri mi."

"Kiam multaj renkontas malfeliĉon pro sia propra scio, ili atribuas la kaŭzon al Dio."

316. Zeŭso kaj Simio

Zeŭso informis al ĉiuj bestoj en la arbaro, ke li promesas doni premion al la besto, kiu havas la plej belan infanon elektitan de ĉiuj. Simio kaj aliaj bestoj kune alvenis al Zeŭso. Kun bonkora amo de patrino, ŝi kunportis malbelaspektan simiidon, platanan kaj senharan por ĉeesti al elektado. Kiam ŝi montris sian idon al ĉiuj, estiĝis eksplodoj de ridoj. Sed ŝi firme diris, "Mi ne scias, ĉu Zeŭso aljuĝos premion al mia filo. Tamen mi almenaŭ scias klare, ke en la okuloj de sia patrino, la simiido estas la plej aminda, bela kaj vigla."

"Malgraŭ tio, ĉu infano estas bela aŭ malbela, elstara kaj humila, ĝi estas la plej bona en la okuloj de sia patrino."

317. Filozofo, Formikoj kaj Hermeso

Ĉe la maro, filozofo vidis pereintan ŝipon, en kiu ĉiuj pasaĝeroj kaj maristoj jam mortis en akvo. Li plendis pri la maljusteco de Dio, pro tio, ke iu pekulo okaze veturis per la ŝipo kaj li lasu la tutan ŝipon da senpekaj homoj morti kune kun li. Kiam li profundigis en la pensoj, li trovis, ke li estas sieĝita de granda amaso da formikoj. Hazarde li staris apud la formikejo. Formiko rampis sur lian kruron kaj faris ekmorton al li. Li tuj perpiede premmortigis ilin ĉiujn. Tiam elvenis Hermeso. Tiu frapis la filozofon per vergo, dirante, "Samkiel Dio, vi tiel traktis amason da kompatindaj formikoj. Kiel vi povus fariĝi la homo, kiu faras justan verdikton?"

"Oni ne devas meti rigoran postulon sur aliajn, ĉar ili emas fari saman eraron kiel aliaj."

318. La Statuo de Hermeso kaj Lignaĵisto

Malriĉa lignaĵisto tenis oferata la lignan statuon de Hermeso por peti riĉecon. Malgraŭ lia senĉesa preĝado, lia vivo fariĝis pli kaj pli malriĉa. Fine, pro kolero, li deprenis la statuon kaj ĝin ĵetis kontraŭ la muro. La kapo de la statuo rompiĝis kaj ora fonto ekŝpruciĝis el ĝi. Li tuj levis la statuon, dirante, "Mi pensas, ke mi ne povas adaptiĝi al vi pro via absurdeco. Respektado kaj oferado al vi ne alportis al mi ajnan utilon, dum maltraktado al vi riĉigas min."

"Al tiuj, kiuj ne akceptas toston, sed punan trinkon, oni devas uzi malmolajn rimedojn."

319. Pavo kaj Ĉielreĝino Hera

Pavo rakontis al Hera, ke najtingalo tuŝasa la koron de homoj per sia melodia kaj bela kantado, plaĉanta al ili. Kiam ŝi malfermas sian buŝon por kanti, oni mokas pri ŝi. La ĉielreĝino konsolis al ŝi, "Sed via aspekto kaj figuro estas elstaraj. Kun brilo de verda gemo ĉirkaŭ via kolo, kiam vi etendas vian voston, via plumaro aspektas lukse kaj riĉe." La pavo diris, "Pro tio, ke mi estas malpli bonane en kantado ol aliaj, ĉu ĉi tiu speco de senvorta beleco utilas al mi?" Hera respondis, "Ĉiu havas sian propran sorton, decidita de Dio de Sorto, kiu difinas al vi belecon, fortecon al aglo, kantadon al najtingalo kaj malbonaŭgurecon al korvo. Ĉiuj birdoj kontentiĝas pri tio, kion Dio al ili dotis."

"Oni devas akcepti ambaŭ siajn advantaĝon kaj maladvantaĝon. Neniu kaj neniu afero povas esti perfekta."

320. La Arboj sub Egido de Dioj

Laŭ tradicio, dioj prenis kelkajn arbojn sub sian propran egidon. Zeŭso elektis kverkarbon, Afrodita granatarbon, Apolono osmantarbon, Cibelo pinon, kaj Heraklo betulon. Atena ne komprenis, kial ili preferis elekti tiujn senfruktajn arbojn, kaj demandis pri la kialo. Zeŭso respondis, "Eblas, ke ni ne volas esti vanta je iliaj fruktoj." Tamen Atena diris, "Oni diru kiel ili volas. Mi elektas olivarbon pro digneco de ĝiaj fruktoj." Kaj Zeŭso diris, "Mia filino, vi estas vere saĝa."

"Se tio, kion mi faras, estas utila, vanteco estas vana."

321. Du Malamikoj

Antaŭe, du malamikoj vojaĝis per la sama ŝipo. Unu sidis sur la ŝipvosto kaj la alia sur la ŝipkapo. La ŝtormo ekeksplodis sur la maro. Kiam la ŝipo estis sinkonta, la homo sur la ŝipvosto demandis al la rudristo, kiu parto de la ŝipo unue sinkos, kaj tiu respondis, "La ŝipkapo." Tiu homo diris, "Nun, mi mortos senbedaŭre, ĉar mi vidos mian malamikon morti antaŭ mi."

"Estas iuj, kiuj havas pli fortan deziron venĝi ol protekti sian propran vivon."

322. Zeŭso kaj Maltraktita Serpento

Ofte tretate de homoj, serpento iris al Zeŭso por plendi. Tiu diris al li, "Se vi ekmordus la unuan, kiu surtretis vin, la dua ne kuraĝus fari tion."

"Se oni povas rezisti la unuan invadanton, kaj la aliaj ne kuraĝas invadi pro timo."

323. Vipuro kaj Vulpo

Vipuro, kiu volviĝis sur faskon da vepro, flosis laŭ riverfluo. Vidinte tion, vulpo ĉe riverbordo

diris, "La ŝipmastro kaj la ŝipo estas bone akordiĝas."

"La fablo temas pri tiuj malbonuloj, kiuj volas fari malbonojn."

324. Vipuro kaj Akvoserpento

Vipuro ofte iris al la fonto por trinki. La akvoserpento, kiu loĝis tie, tre koleriĝis pro tio, ke la vipuro ne kontentiĝis pri sia propra teritorio kaj trinkis en alies teritorio, kaj eliris por bari lin. La disputado inter ili pli kaj pli intensiĝis, kaj ili decidis la interbatalon: kiu gajnos, tiu akiros la tuton de ĉi tiu teritorio inkluzive de akvo kaj grundo. Post kiam la dato de interbatalo estis decidita, tiuj ranoj, kiuj malamamis la akvoserpenton, iris al la vipuro por kuraĝigi lin kaj promesi helpon al li. La interbatalo ekis, kaj la vipuro faris violentan atakon, dum tiuj ranoj povis fari nenion krom kvakado. Post venkado, la vipuro riproĉis al ranoj, ke kvankam ili promesis helpi lin, ili ne donis ajnan helpon, sed senĉese kantadis. Rano diris al li, "Ho, amiko, sciu, ke ni helpis vin ne per mano, sed per voĉo."

"Kiam oni bezonas permanan helpon, eĉ la plej belaj vortoj utilas neniom."

325. Nizo kaj Serpento

Nizo kaptis serpenton kaj flugis al la ĉielo. La serpento, turninte la kapon, forte ekmordis lin, tiel ke ambaŭ ili falis el la ĉielo kaj la nizo mortis pro falado. La serpento diris al li, "Kial vi estas tiel kruela, ke vi malutilis al tiu, kiu ne faris malbonon? Vi meritas morton kiel punon."

"Tuj estas tre avidaj kaj faras malbonon ĉie. Kiam ili renkontas potenculojn, ili ricevas merititan punon."

326. La Vosto kaj Korpo de Serpento

Iutage, la vosto de serpento kvelere penis konduki la vojon per si mem. La aliaj partoj de la serpento diris, "Vi ne havas okulojn kaj nazon, kiel vi povus konduki nin antaŭen?" La vosto donis dorson al ilia admono. Do, li ekkondukis la vojon, trenante la tutan korpon sencele, tiel ke la serpento falis en ŝtonan kavon kaj la tuta korpo vundiĝis. Svingante sin, la vosto petis al la kapo, dirante "Savu nin! Mia kvelerado estas vere sensenca!"

"La fablo temas pri tiuj, kiuj volas esti superema, sed ne mezuras sian forton."

327. Serpento, Sibiriko kaj Ratoj

Serpento kaj sibiriko interbatiĝis en ĉambro. La ratoj, kiuj loĝis en la sama ĉambro kun ili, ofte estis formanĝitaj de ili. Vidinte la interbatiĝon, ili ĉiuj elkuris. Tamen, kiam ambaŭ interbatantoj vidis ratojn, ili tuj ĉesis interbatiĝi kaj kune sin ĵetis al la ratoj.

"Tuj, kiuj memvole implikiĝas en la luktadon inter politikistoj por rajtoj, senkonscie fariĝas ties viktimoj."

328. Serpento kaj Krabo

Serpento kaj krabo loĝas en la sama loko. La krabo ĉiam montras sincerecon kaj amikecon al la serpento, dum tiu estas insida kaj malvirta. La krabo ofte admonas al la serpento esti sincera kaj amika, sed tiu ĉiam turnas surdan oreilon al tio. Pro tio, la krabo tre koleriĝas neelteneble. Profite de dormado de la serpento, la krabo strangolas lin. Vidante lin rigide kuŝi sur la tero, la krabo diris, "Hej, amiko, por vi ne necesas sincereco kaj justeco. Se vi akceptus mian admonon, vi ne estus mortinta."

"Por iuj, ilia morto eble estas pli bona afero."

329. Serpento kaj Aglo

Serpento kaj aglo interbatalis nedisigeble. La serpento firme volvis la aglon. Vidinte tion, la kampulo liberigis la aglon de la serpento, tiel ke la aglo fariĝis libera. Pro tio, la serpento koleriĝis, tiel ke li enmetis venenon en la tason de la kampulo. Kiam la kampulo, kiu ne sciis la veron, prenis la tason por trinki, la aglo forte sin alĵetis kaj forfrapis la tason de lia mano.

"Boneco estas pagata per boneco. La bonfarantoj certe ricevas bonan rekompencan."

330. Kuracistaĉo

Antaŭe estis kuracistaĉo. Diagnozante malsanulon, aliaj kuracistoj kredis, ke la paciento ne havas ajnan danĝeron kaj povas resaniĝi post kelke da tempo, dum li admonis al la paciento aranĝigi funebran aferon, dirante, "Vi ne povas vivi ĝis morgaŭ." Post kelka tempo, la malsanulo iom resaniĝis kaj promenis ekstere kun pala vizaĝo. La kuracistaĉo renkontis lin, demandante, "Saluton. Kiel fartas la homoj sub la tero?" Tiu respondis, "Post trinkado de la akvo de la Rivero de Forgeso, ili estas tre kvietaj. Sed antaŭ mallonge, Dio de Morto kaj Hadeso forte minacis kaj timigis la kuracistojn, kiuj ne lasis malsanulojn morti, kaj notis iliajn nomojn. Via nomo devus esti notita, sed mi surgenuiĝis antaŭ Dio de Morto kaj Hadeso, triste petante ilin kaj ĵurante, ke vi ne estas vera kuracisto kaj erare prenita kiel kuracisto."

"La fablo malkaŝas tiujn kuracistaĉojn, kiuj posedas nek sciojn nek kuracarton, tamen fanfaronas por trompi."

331. Henanta Nizo

Komence nizo povis eligi oreplaĉan akutan sonon. Sed kiam li aŭdis la henadon de ĉevalo, li konsideris, ke ĝi belsonas kaj plaĉas al li, kaj li penis lerni la henadon de la ĉevalo. Fine neniom li ellernis, nek povis krei kiel antaŭe.

"Tiu, kiuj celas pli alten, ĉiam volas akiri tion, kio superas ilian naturon. Sed fine ili ne ricevos sufiĉan rekompencan kaj eĉ perdas tion, kion ili mem posedas."

332. Birdĉasisto kaj Kobro

Kun birdgluo kaj stango, birdĉasisto iris por kapti birdojn. Li vidis birdon nesti sur granda arbo kaj volis ĝin kapti. Li plilongigis la glustangon kaj plentente rigardis al la birdo supre. Ĝuste kiam li absorbite rigardis, li sencie surtretis kobron kuŝantan apud liaj piedoj. Tuj turninte sian kapon, ĝi faris fortan ekordon al li. Trafite de serpenta venena, antaŭ sia morto, li parolis al si mem, "Ve al mi! Mi nur pensis kapti aliajn, sed mi mem renkontas danĝeron kaj perdas mian vivon."

"Tiuj, kiuj volas konspiri kontraŭ aliaj, renkontas katastrofon unue."

333. Birdkaptisto, Livioj kaj Kolomboj

Post kiam birdkaptisto aranĝis reton kaj alligis al ĝi kelkajn kolomboj, li observis de malproksime. Kelkaj livioj alflugis al la kolomboj kaj tuj implikiĝis en la reto. Kiam li alkuris por kapti liviojn, tiuj riproĉis al la kolomboj, ke kiel el la sama speco, tiuj ne antaŭtempe malkaŝis la komploton al ili. La kolomboj respondis, "Por ni, estas pli grava gardi la intereson de la mastro ol zorgi pri niaj propraj parencoj."

"Ne necesas riproĉi tiujn lakeojn, kiuj perfidas sian parencecon por protekti sian propran mastron."

334. Birdkaptisto kaj Cikonio

Aranĝinte la reton, birdkaptisto sin kaŝis en malproksimo por atendi alflugontajn birdojn. Kiam cikonio kaj kelkaj grupoj enflugis en la reton, li tuj alkuris kaj kaptis ilin ĉiujn. La cikonio petis al li leberigi ĝin, dirante, ke ĝi utilis al homoj, ĉar ĝi povas aresti kaj mortigi serpentojn kaj aliajn insektojn. Li tamen respondis, "Eĉ se vi ne estas kalkulita kiel malbonulo, vi estas kune kun malbonuloj, kaj vi ankaŭ meritas punon pro tio."

"Oni devas eviti rilatadon kun malbonuloj, alie ili estas dubitaj pri kunfarado de malbonoj kun tiuj malbonuloj."

335. Birdkaptisto kaj Turto

Gasto tre malfrue vizitis birdkaptiston. Sen disponebla manĝaĵo por regali lin, tiu rapidis por mortigi la turton breditan kiel manĝaĵon. La turto severe riproĉis lin pro lia maldankemo, dirante, ke ĝi helpis lin allogi multajn birdojn de ĝia samspeco kaj profitigis lin, sed li volas mortigi lin. La birdkaptisto diris, "Pro tio mi devas mortigi vin, ĉar vi eĉ ne forlasi viajn parencojn."

"Tiujn, kiuj perfidas siajn karulojn, ne nur liaj karuloj malamas, sed ankaŭ lia mastro abomenas."

336. Kokino kaj Hirundo

Trovinte ovon de serpento, kokino zorgeme kovis ĝin kaj singardeme bekrompis la ovŝelon. Vidinte tion, hirundo diris, "Stultulo, kial vi kovas la ovon de malbonulo? Kiam ĝi plenkreskos, ĝi vundos vin unue."

"Kvankam oni faras plejblon por montri grandanimecon, tiuj, kiuj havas malican naturon, ne fariĝas bonaj."

337. Maljuna Ĉevalo

Maljuna ĉevalo estis forvendita por tiri muelilon. Kiam ĝi portis jungon, ĝi triste diris, "Mi rapidis de ĉevalkurejo ĝis ĉi tiu finstacio."

"Homoj eble rekontos suferon kaj malfacilon en sia maljuna aĝo."

338. Ĉevalo, Bovo, Hundo kaj Homo

Kreinte homon, Zeŭso ne donis al li vivlongecon, sed saĝecon kaj kapablon. En vintro, la homo konstruis por si mem domon kaj loĝis komforte en ĝi. Iutage, estis tre malvarme kaj pluvis. Ĉevalo ne plu eltenis malvarmon, kaj iris al la homo, petante, ke li lasu ĝin eniri la domon por eviti malvarmon. La homo diris, ke, li lasos ĝin eniri nur se ĝi konsentos doni parton da siaj vivjaroj al li. La ĉevalo ĝoje promesis. Post nelonge, nek bovo eltenis malvarmon kaj turnis sin al la homo. Tiu same diris, ke li akceptos ĝin nur se ĝi donos parton da siaj vivjaroj al li. Post donado de parto da siaj vivjaroj, la bovo estis akceptita. Fine, hundo, pro frostiĝo ĝis duonmorto, iris oferi parton da siaj vivjaroj al li kaj ricevis loĝejon por si. Tiel, la homo estis pura kaj bonkora dum la vivjaroj donitaj de Zeŭso, fanfaronis kaj kondukis pretendeme dum la vivjaroj donita de la ĉevalo, komencis fari entreprenojn dum la vivjaroj donitaj de la bovo, kaj facile koleriĝis kaj emis fari bruegon dum la vivjaroj donitaj de la hundo.

"La fablo temas pri koleriĝemaj obstinaj maljunuloj."

339. Ĉevalo kaj Soldato

Dum militado, soldato zorgeme manĝigis sian ĉevalon per hordeo. Tamen post milito, la ĉevalo estis fortirita por fari servuton kaj transporti pezaĵon. Poste, kiam militfajro ekbruliĝis kaj milita klariono eksoniĝis, la mastro, plene armita, pretigis la selon kaj rajdis la militĉevalon por kontraŭbatali la malamikon. Tiam la ĉevalo aspektis senforte kaj stumbe falis de tempo al tempo. Ĝi diris al la mastro, "Vi tuj serĉu alian militĉevalon. Ĉar vi jam faris min azeno, kiel vi povus preni min kiel militĉevalon por rajdi?"

"Oni ne devas forgesi katastrofon dum la pacaj kaj komfortaj tagoj."

340. Arbego kaj Fragmito

Iutage ventego blove rompis arbegon. Vidinte, ke malforta kaj malgranda fragmito neniel difektiĝs, la arbego demandis al tiu, "Kial mi, fortego kaj dika, estas blorompita, dum al vi, maldika kaj malforta, nenio okazas?" La fragmito respondis, "Ĉar ni sentas nin malfortaj, ni klinas nian kapon por fari vojon al la vento, tiel ke ni evitas la ventan atakon. Dum viaflanke, dependante de viaj dikeco kaj forteco, vi pene rezistis kontraŭ ĝi, kaj fine vi estas blorompita de la vento."

"Kiam oni renkontas danĝeron, cedi eble estas sekure ol kontraŭstari."

341. Nuksarbo

Kreskante ĉe la vojo, nuksarbo portis multe da nuksoj. La homoj, kiuj preteriris ĝin, ĵetis ŝtonojn por forbati la fruktojn. Ĝi suspiris al si mem, "Ve al mi. Ĉiujare mi alportas fruktojn, tamen mi samtempe kaŭzas al mi multe da humiligo kaj ĉagreno."

"La fablo temas pri tiuj, kiuj faras bonon, tolerante amarecon."

342. La Kamelo, Kiu Fekis en la Rivero

Trapasante la torentan riveron, kamelo fekis en ĝin. Ĝi vidis, ke ĝia fekaĵo estas alpuŝata antaŭ ĝiajn okulojn. Ĝi diris, "Kial tio malantaŭ mi dummomente aperas antaŭ mi?"

"Tiuj stultuloj vidas nur fenomenojn, sed ne komprenas la kaŭzojn."

343. Rozo kaj Kokokresto

Rozo kaj kokokresto kreskis en la sama loko. Iutage, la kokokresto diris al la rozo, "Vi estas la plej bela floro en la mondo. Dioj kaj homoj tre ŝatas vin. Mi tre envias vin pri viaj bela koloro kaj delikata aromo." La rozo respondis, "Vi kokokresto, mi estas nur efemera. Eĉ se homoj ne deŝirus min, mi ankaŭ velkas. Sed vi tenas vin disfloranta por ĉiam kaj juneco akompanas vin."

"Diversspecaj aĵoj havas siajn proprajn avantaĝojn kaj malavantaĝojn. Ne necesas envii aliajn pri ties posedaĵoj, kiuj mankas al vi, kaj ankaŭ vi havas tion, kio mankas al aliaj."

344. Kamelo, Elefanto kaj Simio

Sensciaj bestoj volis elekti reĝon. Kamelo kaj elefanto ankaŭ aktive konkuris en elektado, unu el ili havis altan staturon kaj la alia grandan forton. Ili ĉiuj esperis venki aliajn por esti elektita. Tamen, simio konsideris, ke ili ambaŭ ne taŭgas. Li diris, "La kamelo estas ĉiam milda kaj ne koleriĝas kontraŭ la bestoj, kiuj faras malbonon, dum la elefanto ne havas imponecon de la reĝo pro sia timo al porkidoj."

"Multaj homoj perdas ion grandan por gajni ion malgrandan."

345. Dancanta Kamelo

Antaŭe iu devigis sian kamelon danci. Tiu diris, "Eĉ mia irmaniero ne estas eleganta, kiel mi povus danci?"

"La fablo taŭgas al ĉiuj nekonvenaj agoj."

346. Homoj kaj Kameloj

Unuafoje kiam homoj vidis kamelojn, ili sentis grandan timon kaj surprizon kontraŭ tiuj kolosaj estaĵoj, kaj forfuĝis ĉiuj. Kun tempo forpasinta, ili iom post iom trovis, ke la temperamento de kameloj estas milda. Ili kuraĝigis sin kaj alproksimiĝis al kameloj. Post nelonge, homoj tute komprenas, ke la kameloj tute ne havas malbonan temperanton. Sekve ili malestimis ilin, alligis ilin per bridoj kaj donis ilin al infanoj por konduki ilin.

"Konatiĝo kaj kompreno pri objektoj neniigas timon al ili."

347. Krabo kaj Vulpo

Forlasinte la marakvon, krabo loĝis sola ĉe marbordo. Vidinte lin, vulpo, al kiu mankis manĝaĵo, alkuris por kapti lin. Antaŭ ol esti englutita de la vulpo, la krabo diris, "Ve al mi! Mi devus loĝi en la maro, sed mi insistas loĝi sur la tero."

"Tuj, kiuj, ĵetinte la aferojn konatajn al si, faras tiujn aferojn nekonatajn al ili, trafas malfeliĉon fine."

348. Vulpo kaj Leono

Vulpo neniam vidis leonon. Foje li okaze renkontis leonon en la arbaro kaj timiĝis ĝis duonmorto. Kiam li renkontis leonon la duan fojon, li ankoraŭ timis, sed malpli ol la unuan fojon. Kiam li renkontis leonon la trian fojon, li eĉ havis kuraĝon aliri kaj intime interparolis kun la leono.

"Ne timu la aferojn nekonatajn al vi. Alproksimiĝu kaj vi trovas nenion timindan."

349. Vulpo kaj Dornarbeto

Kiam vulpo transprimpis heĝon, li preskaŭ falis de ĝi kaj forte kaptis unu dornarbeto, sed ĝi pikvundis al li la piedon. Pro doloro, li plendis al ĝi, ke li nur petis helpon de ĝi, tamen ĝi estas pli malbona ol la heĝo. Ĝi diris, "Mi emas dependi de aliaj, sed vi volas dependi de mi. Vi vere estas malsaĝa."

"Neniel dependu de tiuj, kiuj ne povas esti dependeblaj."

350. Pulo kaj Virbovo

Iutage, pulo demandis al virbovo, "Vi estas tiel alta, fortika kaj brava, kial vi plugas por homoj tuttage? Dum mi, kiel malgranda insekto, senskrupule pikas ilin kaj suĉas ilian sangon!" La virbovo respondis, "Mi devas danki la homaron pro ilia favoro, ĉar ili ŝatas min, ofte frotlavas al mi la korpon kaj karesas al mi la frunton. Mi ricevas amon de ili." La pulo diris, "Mi ne povas elteni tiujn manierojn, kiujn vi ŝatas. Se ili kaptos min kaj uzos tiujn manierojn uzatajn al vi, ili certe konsumos mian vivon."

"Kia traktado, tia konduto por repagi."

351. Pulo kaj Homo

Iutage, malgranda pulo saltadis supren malsupren sur la korpo de homo kaj senĉese mordetis lin, kaŭzante al li malagrablecon. Li tuj kaptis la pulon kaj demandis, "Kiu vi estas? Kial vi faris mordetojn al mia korpo kaj igas min juki?" Ĝi respondis, "Bonvole pardonu min. Neniel pinĉmortigu min! Ni vivas tiamaniere. Kvankam ni senĉese ĝenas homojn, ni ne faras pli grandajn malbonojn." Tiu homo ridete diris, "La krimo, granda aŭ malgranda, kiu damaĝas aliajn, ne estas pardonebla. Tial mi devas pinĉmortigi vin."

"Oni devas puni la malbonulojn, ĉu grandajn aŭ malgrandajn."

352. Du Sterkoskaraboj

Sur insuleto paŝtiĝis bovo, kaj du sterkoskaraboj vivis de ĝia fekaĵo. Kiam alproksimiĝis vintro, unu sterkoskarabo diris al la alia, ke ĝi volas flugi al la kontinento por pasigi la vintron kaj tiu restos sola sur la insuleto, tiel ke la manĝaĵo estos sufiĉa por plenigi ĝian ventron. Ĝi ankaŭ aldonis, ke se ĝi trovos abunde da manĝaĵo, ĝi alportos iom revene. Do, ĝi flugis al la kontinento kaj trovis multe da fekaĵo, ankoraŭ malseka. Ĝi restigis sin tie por pasigi la vintron. Tre baldaŭ la vintro forpasis kaj ĝi reflugis al la insuleto. Vidante, ke ĝi aspektas oleece kaj grase fortike, la alia sterkoskarabo riproĉis al ĝi, ke tiu ne plenumis sian promeson nek alportis ion ajn. Tiu respondis, "Ne riproĉu min, sed tiean naturan kondiĉon, ĉar oni nur manĝas tie kaj ne povas forporti iom."

"Tuj amikoj, kiuj ne plenumas siajn vortojn, ne estas fidindaj."

353. Kastoro

Kastoro estas kvarpieda besto, kiu vivas en akvo. Laŭdire, ĝia seksa parto povas esti uzita kiel kuracilo. Tial, kiam oni vidas ĝin, ili ĉasas kaj volas kapti ĝin por fortranĉi ĝian seksan parton. Sciiĝinte pri la kialo esti ĉasita, ĝi penas savi sian vivon per la forto de piedoj por protekti sian korpon. Ĉiufoje, kiam ĝi estas tuj kaptota, ĝi deŝiras sian seksan parton kaj elĵetas ĝin, tiel ke ĝi povas savi sian vivon.

"Saĝuloj preferas elĵeti siajn riĉaĵojn por protekti sian vivon."

354. Muŝo

Kiam muŝo falis en la poton kun vianda supo kaj estis drononta, ĝi diris al si mem, "Mi jam satmanĝis, sattrinkis kaj min banis, tial mi ne bedaŭras eĉ se mi tuj mortos."

"Oni facile eltenas sendoloran morton."

355. Formikoj

Antaŭ tre longe, formikoj estis homoj. Ili havis kampojn por plugi kaj kreskigi. Tamen ili ne kontentiĝis pri tio, kion ili akiris tra sia laborado, sed enviis pri alies aĵoj kaj ofte ŝtelis fruktojn de najbaroj. Zeŭso koleriĝis pri ilia avideco kaj faris ilin bestetoj, kiujn oni nomas formikoj nun. Kvankam ili aliformiĝis, ilia naturo samis kiel antaŭe. Ĝis nun, ili ankoraŭ ir-reiras sur alies kampoj por kolekti tritikojn kaj hordeojn kaj deponi ilin en sian neston.

"Tiuj, kiuj havas malican naturon, ne ŝanĝas sian mallbonan kutimon, eĉ se ili estas punataj plej severe."

356. Cikado kaj Vulpo

Cikado ĉirpas sur la pinto de arbego. Vulpo volas manĝi ĝin kaj elpensas ruzon. Starante sub la arbo, li jen laŭdas ĝin pri ties bela kantado, jen zorgeme aprecas ĝian kantadon, envie rigardante ĝin. Kaj li persvadas al la cikado malsupreniri, tiel ke li povas koni kia besto povas eligi tiel belan kantadon. La cikado travidas ruzon. Ĝi deŝiras folion kaj ĵetas ĝin malsupren. Prenante ĝin kiel la cikadon, li forte sin ĵetas kaj kaptas ĝin. La cikado diras, "Hej, malbonulo, se vi pensas, ke mi malsuprenflugos, vi estas multe erara. Ekde Kiam mi trovis cikadajn flugilojn en la fekaĵo de vulpo, mi estas tre singardema kontraŭ vulpoj."

"Saĝuloj lernas lecionojn el la katastrofoj de najbaroj."

357. Cikado kaj Formikoj

Vintre formikoj okupiĝas pri sekigado de malsekaj grengrajnoj. La malsata cikado alkuras por peti manĝaĵon de ili. La formiko demandas al li, "Kial vi ne kolektis manĝaĵojn en somero?" La cikado respondas, "Tiam mi ne havis tempon, ĉar mi okupiĝis pri kantado de belaj kantoj." La formiko diras, ridetante, "Se vi volas kantadi en somero, do vi dancu en vintro."

"Oni ne devas perdi tempon por labori, tiel ke oni havas sufiĉe da vestaĵoj kaj manĝaĵoj. Se oni ĉiam sin amuzas, oni devas suferi malsaton."

358. Bivoludanto

La homo, kiu ne lertis ludi bivon, ofte bivoludante kantis en la ĉambro kun bona sonefiko. Li fieraciĝis pri la eĥo en la ĉambro, konsiderante, ke lia voĉo estas tre bona, kaj ke li povas ascendi la scenejon por ludi. Tamen, kiam li ascendis la scenejon, li kantis malbone kaj spektantoj ĵetis ŝtonojn por forpeli lin de sur la scenejo

"Kelkaj oratoroj, kiuj ŝajnas imponaj kaj elokventaj en la lernejo, sed kiam temas pri ŝtataj aferoj, ili fariĝas senvaloruloj."

359. La Birdo, Kiu Serĉas Manĝaĵon

Birdo serĉas manĝaĵon sur arbo en la arbaro. Pro palatplaĉa acid-dolĉa gusto de la fruktoj, ĝi ne volas foriri. Birdkaptisto vidas, ke la birdo ŝatas ĉi tiun lokon, kaj kaptas ĝin viva per glustango. Ĉe morto, ĝi diras, "Mi estas malfeliĉa. Por ĝui portempan ĝojon, mi perdas mian vivon."

"La fablo temas pri tiuj, kiuj perdas sian vivon por dummomenta ĝojo."

360. Ŝtelistoj kaj Koko

Post kiam ŝtelistoj sekrete eniris en la domon, ili ŝtelis nenion, sed trovis nur unu kokon kaj forkaptis ĝin. Kiam ili volis mortigi ĝin, ĝi petis al ili forlasi sin, kaj diris, ke ĝi estas utila al homoj pro tio, ke ĝi vekas homojn je tagiĝo por labori. Ili respondis, "Nur pro tio, ni devas mortigi vin. Vi vekas homojn, tiel ke ili malhelpas nian laboron."

"La aferoj utilaj al bonaj homoj estas malutilaj al malbonuloj."

361. Ranoj en Lageto

Du ranoj loĝis en lageto. Somere kiam la lageto sekiĝis, ili devis forlasi tien kaj serĉi loĝejon por si. Kiam ili venis al profunda puto, unu el ili senpripense diris al la alia, "Hej, amiko, kiel bona estas la putakvo ĉi tie! Ni loĝu en la puton!" La alia respondis, "Se la akvo ĉi tie ankaŭ sekiĝos, kiel ni povos surgrimpigi?"

"Oni devas pensi tri fojojn antaŭ ol fari ion, sed ne agi senpripense."

362. Kato kaj Koko

Kato kaptis kokon kaj elpensis la pretekston por manĝi lin. Li akuzis, ke li kokerikas noktmeze, tiel ke oni ne povas endormiĝi kaj ĉiuj homoj abomenas lin. La koko sin senkulpigis, ke li kokerikas por la bono de homoj, tiel ke la homoj povas ellitiĝi ĝustatempe. La kato respondis, "Kvankam via parolo ŝajnas racia, sed mi ne povas ne havi mian vespermanĝon." Do, li simple formanĝis la kokon.

"Malbonuloj ĉiam trovas pretekstojn por fari malbonojn."

363. Pavo kaj Gruo

Pavo malestimasgruon pro brileco de ties plumaro. Etendante siajn belajn plumojn, ŝi moke diris, "Mi surhavas brilan kaj buntan veston, dum via plumaro estas malhele malbela." La gruo diris, "Sed mi povas ŝvebi en aero kaj kantas sur la stelbrila ĉielo, dum vi nur povas paŝi tien kaj ĉi tien sur la tero, kiel kokoj kaj aliaj kortbestoj."

"Tiuj, kiuj havas altan celon, kvankam en simplaj vestoj, estas multe superaj al tiuj, kiuj sin tenas vulgaraj kaj trivialaj, kvankam en ornamoj de oro kaj arĝento."

364. Pavo kaj Monedo

Birdoj kolektiĝis por interkonsiliĝi pri elektado de la reĝo. La pavo konsideris, ke ĝi devas elektiĝi kiel reĝo pro siaj beleco kaj ĉarmeco. Kiam la birdoj elektis unuanime ĝin kiel reĝon, la monedo diris, "Se vi fariĝus la reĝo, kiam agloj atakas nin, ĉu vi povus protekti nin?"

"Oni ne devas mezuri personon laŭ ties aspekto, sed laŭ ties kapablo kaj saĝo."

365. Leono, Rato kaj Vulpo

La varmega vetero pelas la laciĝan leonon en la kavernon, kie li dormas profunde. Rato, trakurante liajn kolharojn kaj orelojn, vekas lin el la sonĝo. Pro kolerego li leviĝas, skuante sian korpon, kaj priserĉas la raton. Vidinte tion, vulpo diras, "Kiel impona leono, vi ankaŭ estas timigita eĉ de rato." La leono diras, "Mi ne timas raton, sed mi nur malamas lian senskrupulecon kaj senĝentilecon."

"Kelkfoje malgranda libereco estas granda ofendo."

366. Leono kaj Aglo

Aglo, haltinte flugadon, invitas leonon al alianciĝo por reciprokaj interesoj. Tiu respondas, "Mi ne oponas, sed vi devas doni pardonon al mi, ke vi trovu garantianton, kiu povas certigi vian fidindecon. Ĉu mi povas fideme amikiĝi kun tiu, kiu povas forflugi kontraŭ interkonsento en ĉiu momento?"

"Kiam oni amikiĝas kun aliaj, oni devas fari seriozan konsideron."

367. Leona Reĝo

Leono fariĝis reĝo. Li estis bonkora kaj milda, pacema kaj justa kiel homoj. Sub lia regado, plenumiĝis punado al malbonaj virtoj kaj disvolvado de bonvirtoj, juĝado pri konfliktoj inter

bestoj, tiel ke ĉiuj bestoj povis vivi en harmonio. Timida leporo diris, "Mi preĝas pri tiaj tagoj. Tiam la malfortaj ne plu timas vundigon de la fortaj."

"En justaj landoj, ĉiuj aferoj povas esti egale traktataj, tiel ke la malfortaj vivas en paco."

368. Leono kaj Leporo

Trovinte, ke leporo dormas, leono volis formanĝi lin profitante la ŝancon. Tiam li vidis cervon aliri, kaj li forlasis la leporon kaj ĉasis la cervon. Aŭdante bruon, la leporo salte leviĝis kaj forkuris. Plenforte la leono ĉasis post la cervo, sed malsukcesis. Pro tio, li revenis por serĉi la leporon, kaj trovis, ke la leporo jam fuĝis. Li parolis al si, "Ve al mi! Mi forĵetis la manĝaĵon en la mano por ĉasi pli grandan esperon pro avideco."

"Iuj, kiuj ne kontentiĝas pri malgranda profito en la mano, ĉasas pli grandan esperon. Rezulte, ili ne nur perdas la malgrandan profiton en la mano, sed ankaŭ sukcesas ĉasi nenian grandan esperon, tiel ke ili restas kun malplenaj manoj."

369. Leono, Prometeo kaj Elefanto

Leono ofte plendadis kontraŭ Prometeo. Kvankam tiu lasta kreis lin fortika kaj impona, ekipis ĝin per akraj dentegoj kiel armiloj, almultis al ĝiaj piedoj fortajn ungojn kaj faris lin pli forta ol aliaj bestoj, li tamen diris, "Mi tamen timas la kokon." Prometeo diris, "Kial vi senkaŭze riproĉas min? La avantaĝojn, kiujn mi kapablas krei, vi jam posedas. Vi tamen havas malfortan karakteron." La leono lamentis senĉese, riproĉante sin mem pri sia malforteco, kaj volis mortigi sin. Ĝuste tiam, ĝi renkontis elefanton. Post salutado ili ekbabilis. Vidante la elefanton senĉese svingi siajn orelojn, li demandis, "Kio okazas al vi? Kial vi senĉese svingas viajn orelojn sen momenta interrompo?" Tiu respondis, "Ĉu vi vidas tiujn zumantajn moskitojn? Se ili sin enŝovas en miajn orelojn, mi estos perdita." Aŭdinte tion, la leono tute kompreniĝis: "Do, kial mi devas serĉi morton? La koko estas multe pli granda ol moskitoj, kaj mi pli feliĉa ol la elefanto."

370. Leono kaj Apro

Somere pro ardanata soifo, leono kaj apro kune iris al la fonteto por trinki. Ili disputadis luktante, pri kiu devas esti la unua por trinki. Kiam ili anhelante turnis sian kapon subite, ili vidis kelkajn vulturojn atendi. Ili sciis, ke tiu, kiu falos morte, estos formanĝita. Do ili ĉesis la disputadon kaj diris, "Ni fariĝu amikoj. Tio estas multe pli bona ol esti formanĝita de vulturoj kaj korvoj."

"Oni ne devas fari sensencan luktdon, alie, oni kaŭzos katastrofon al si mem."

371. Freneza Leono kaj Cervo

Leono freneziĝis. Vidante lin, la cervo en la arbaro diris, "Ve, kiel malfeliĉaj ni estas! Ordinare ni jam estas neelteneblaj pri li. Nun, kiam li freneziĝas, kion li faros al ni?"

"Oni ĉiam evitas tiujn malbonfarantojn, kiuj fieriĉas dum momento."

372. Leono, Vulpo kaj Cervo

Pro malsano, leono kuŝis en la kaverno. Li diris al la vulpo, kiu tenis intiman rilaton kun li, "Se vi volus, ke mi estu sana kaj mia vivo daŭru, bonvole venigu per trompo ĉi tien la plej grandan cervon en la arbaro, ĉar mi volas manĝi liajn sangon kaj koron."

La vulpo eniris en la arbaron. Kiam li vidis la grandan cervon ĝoje salti, li salutis lin kaj diris, "Mi rakontu al vi pri granda novaĵo. Sciu, ke la reĝa leono estas mia najbaro. Li estas serioze malsana ĉe la rando de morto. Li konsideras nun, kiu povas heredi sian tronon. Li diris, ke apro estas stulta kaj senscia, urso mallaborema kaj senpova, leopardo furioza kaj minaca, tigro fiera kaj aroganta, kaj nur la granda cervo taŭgas por la trono, ĉar li estas fortika kaj juna kaj liaj kornoj povas timigi serpentojn. Kial mi estas tiel babilema? Vi certe fariĝos la reĝo. Ĉi tiun novaĵon mi diris al vi la unua, kiel vi rekompencos min? Se vi kredas min, tuj iru tien por adiaŭi al la mortanta leono."

Konfuzite de la parolo de la vulpo, la cervo eniris la kavernon, neniom pensante pri kio malfeliĉa okazos tie. La leono forte sin aljetis kaj forŝiris liajn orelojn per siaj ungegoj. La cervo plenforte fuĝis en la arbaron, kio vanigis la penojn de la vulpo. Tiu, klakinte siajn manojn, sin montris senrimeda. La leono eltenis sian malsaton kaj veis pro ĉagreno. La leono petis al la vulpo elpensi ruzon por venigi la cervon per trompo. La vulpo diris, "La afero, kiun vi ordonas min plenumi, estas malfacile farita, sed mi faros tion laŭ mia kapablo." La vulpo, kiel ĉashundo, serĉis la spuron de la cervo per flarado de ties odoro, kaj dume daŭre elpensis malbonan ideon. La vulpo demandis al paŝtistoj, ĉu ili vidis la sangmakulitan cervon. Tiuj diris al li, ke li troviĝas en la arbaro.

Tiam, la cervo ripozis en la arbaro. La vulpo senhonteme venis antaŭ lin. Ekvidinte la vulpon, li koleriĝis kun haroj hirtigitaj, kaj diris, "Aĉulo, vi neniel povas trompi min! Se vi iros pli proksimen, mi ne lasos vin viva. Iru por trompi tiujn senspertulojn, ke ili estu reĝo." La vulpo diris, "Kial vi estas tiel timema? Ĉu vi dubas pri mi, via malnova amiko? La mortanta leono kaptis vian orelon kaj li nur alparolis iom da admono kaj instrukcio pri trono. Vi eĉ ne eltenis tiun kaptadon de malforta mano. Nun la leono estas tre kolera kontraŭ vi kaj li volas transdoni la tronon al la lupu. Tio estos malbona reĝo! Rapide iru kaj ne timu. Mi ĵuru al vi, ke la leono neniel faru malutilon al vi. Estonte mi speciale servos al vi." La vulpo refoje trompis la cervon kaj konvinkis lin.

Apenaŭ la cervo eniris la kavernon, kiam la leono kaptis lin kaj regalis sin ĝissate, eĉ formangante ĉiujn liajn ostojn, cerban medolon kaj intestojn. Starante apude, la vulpo rigardis. Kiam la koro de la cervo defalis, li malkaŝe prenis kaj formanĝis ĝin kiel sian rekompencon de penado. Finmanĝinte, la leono ankoraŭ serĉis la koron de la cervo. Starante malproksime, la vulpo diris, "Ne plu serĉu, ĉar la cervo ne havas koron. Dufoje li iris al vi por donaci sin al vi. Ĉu li havas koron?"

"Kelkaj, kiuj ĉasas vantecon kaj ne konas distingi veron disde malveron, kaŭzas al si mem karastrofon de pereco."

373. Leono kaj Rano

Aŭdinte ranon laŭte kvaki, la leono sin turnas kaj faras pririgardadon al la direkto de kvakado, pensante en si, ke certe estas ia granda besto. Atendante dum momento, kiam li vidis ranon elsalti el la lageto, li aliris kaj piedpremis lin, dirante, "Kia malgrandaĵo kun tia laŭta sono."

"Tiuj babilemuloj, krom diri malplenajn parolojn, havas nenian kapablon."

374. Leono, Lupo kaj Vulpo

La maljuna leono kuŝis pro grava malsano en la kaverno. Krom vulpo, ĉiuj bestoj iris doni saluton al la reĝo. La lupo, profitante de la ŝanco, kalumniis la vulpon, ke tiu malestimas la reĝon kaj eĉ aŭdacas ne viziti la reĝon. Ĝuste tiam, la vulpo eniris kaj aŭdis la lastajn vortojn diritajn de la lupo. Ekvidinte la vulpon, la leono kolere muĝis. La vulpo petis al la leono lasi lin klarigi, kaj diris, "Kiu el ĉiuj bestoj salutintaj la reĝon estas tiel fidela kiel mi, kiu kuras tien kaj ĉi tien por serĉi famajn kuracistojn kaj bonajn medikamentojn?" La leono tuj ordonis al li, ke li eldiru la preskribon. Tiu diris, "Senigu la felon de la lupon kaj volvu vin per ĝi, kiam ĝi estas ankoraŭ varma." La lupo tuj fariĝis kadavro kuŝante tie. La vulpo fiere ekridis, dirante, "Vi ne devas instigi vian mastron ekhavi malbonan ideon, sed persvadi lin fari bonon."

"Tiuj, kiuj ofte komplotas kontraŭ aliaj, ĉiam suferas de sia komploto."

375. Kulo kaj Leono

Kulo alflugis al leono kaj diris, "Mi ne timas vin. Vi ne estas multe pli forta ol mi. Kian forton vi montru ĉu per gratado de ungegoj aŭ per denta mordado? Tiuj rimedoj estas ankaŭ uzataj de geviroj en interbatado. Sed mi estas multe pli potenca ol vi. Se vi volontus, ni provu." Blovante trumpeton, la kulo sturmis antaŭen kaj nur mordis la senharajn lokojn ĉirkaŭ lia nazo. Pro kolerego, la leono gratis sian vizaĝon ĝis vundiĝo, kaj fine postulis ĉesigon de batalado. Venkinte ĝin, la kulo, trumpetante triumfan arion, flugadis tien kaj reen en aero. Neatendite, li estis kaptita de araneaĵo. Kiam la kulo estis formanĝota, li veis, "Mi venkis la plej potencon beston, sed mi estas eliminota de la malgranda araneo."

"La fablo instruas, ke tiuj fieremuloj venos al malbona fino. Kvankam kelkaj el ili venkis la malamikojn pli potencajn ol ili mem, ili ankaŭ povas esti venkitaj de tiuj pli malfortaj ol ili mem."

376. Legomkultivisto

Kiam legomkultivisto estis akvumanta legomojn en la ĝardeno, iu alkuris kaj demandis, kial la sovaĝaj legomoj kreskas prospere, dum la legomoj flegitaj de homoj kreskas en malbona stato. Li respondis, "La tero estas la propra patrino de la sovaĝaj legomoj, sed duonpatrino de hejmaj legomoj."

"Temas pri tiuj, kiuj estas mallaboremaj kaj fabrikas mensogojn."

377. Du hundoj

Iu bredis du hundoj, unu el kiuj estis trejnita por ĉasado kaj la alia por gardi la pordon. Ĉiufoje kiam la ĉasisto iris ĉasi kun ĉashundo, reveninte, li ĉiam donis parton da ĉasaĵo akirita al la hundo gardanta la pordo. Pro tio la ĉashundo ne ĝojis kaj riproĉis al la hundo gardanta la pordon, ke li ĉiam elĉerpiĝas en ĉasado pro kurado, dum tiu, farante nenion, ĝuas la ĉasaĵon. Tiu diris al la ĉashundo, "Ne riproĉu min, sed la mastron. Estas la mastro, kiu ne trejnis min al ĉasado kaj ĝuigas al mi la laborfrukton de aliaj en la hejmo."

"Ne riproĉu infanojn pro ilia mallaboremo, ĉar la gepatroj kutimigis ilin tiel."

378. Legomkultivisto kaj Hundo

La hundo de la legomkultivisto falis en puton. Li volis savi la hundon kaj malsuprengrimis en la puton. Tamen la hundo pensis, ke li volis preme subakvigi kaj tuj mortigi ĝin. Ĝi, sin turnante, donis mordon al li. Eltenante la akran doloron, li suprengrimis, dirante, "Ve al mi! Kial mi savis ĝin tiel varmkore?"

"La fablo temas pri tiuj, kiuj pagas per maldankemo senkore."

379. Lupo kaj Hundo

Grasa hundo surportas kolringon. Vidinte tion, la lupo demandas al li, "Kiu ligas vin kaj bredas vin tiel grasa?" La hundo respondis, "Estas ĉasisto. Mi esperas, ke vi ne suferu kiel mi. Kun peza ringo sur la kolo estas suferiga pli ol malsati."

"Al tiuj, kiuj perdis liberecon, eĉ la plej bona frandaĵo estas sengusta."

380. Hundeto kaj Ranoj

En varmega somertago, post kiam la hundeto kuradis sekvante la mastron tra la tuta tago, ĉe vesperiĝo, li malklarkape kuŝiĝis sur la malseka herbejo ĉe la lago kaj endormiĝis. Kiam li estas en profunda dormo, la ranoj apud la lago, kiel kutime, ĥore krias. La hundeto estas vekita de ili kaj tre koleriĝas. Li pensas, se li tuj ensaltos en la lagon kaj timigos ilin per laŭta bojado por ĉesigi ilian kriadon, li certe havos komfortan dormon. Kvankam li eligas kelkfojajn bojadojn, tio ne efikas. Li vole nevole revenas al rando de la lago kaj kolerege diras, "Kiel malsaĝa mi estas! Kiel tiuj denaskaj bruemuloj povus fariĝi ĝentilaj kaj zorgemaj pri aliaj?"

"Tiu fieruloj ĉiam tenas sian nazon supren, faras kion ajn ili volas kaj ne zorgas pri aliaj."

381. Ŝafpaŝtisto kaj Hundo

Ŝafpaŝtisto bredis fortikan hundon. Li ofte manĝigis la hundon per mortintaj ŝafoj. Iutage,

kiam ŝafaro revenis al la ŝafejo, li vidis la hundon alproksimiĝi al la ŝafaro kaj eksciti ilin. Li do diris, "Hej, vi aĉulo, tio, kion vi volas fari al ŝafoj, eble falas sur vian kapon!"

"La fablo taŭgas al tiuj, kiuj, bone traktita, ne sentas kontentiĝon."

382. Porko kaj Hundo

Porko kaj hundo ĵetis insultojn unu al la alia. La porko ĵuris al Afrodita, ke li nepre ŝirmordos la hundon en pecetojn per dentoj. La hundo tamen mokis pri li, "Estas tre bone, ke vi ĵuras al Afrodita, ĉar ŝi plej malamas malsaĝajn porkojn kiel vi kaj neniel permesas eniri en sian sanktan templon al tiuj, kiuj manĝas porkaĵon." La porko respondis, "La diino faris tian decidon ne pro malamo al mi, sed pro protekto al mi. Ŝi faris tion por preventi, ke oni mortigas min kaj manĝas mian viandon. Estas vi, kiun la diino malamas. Ĉu morta aŭ vivanta, vi povas estis oferata."

"La fablo instruas, ke saĝuloj povas tre lerte transformi la kritikadon de la rivalo al laŭdado al si mem."

383. Hienoj

Laŭ legendo, hienoj ŝanĝas sian sekson ĉiujare. Kelktempe ili restas masklaj, dum alia tempdaŭro, femalaj. Foje, maskla hieno volas perforti la femalan. Tiu lasta diras al li, "Hej, aĉulo, vi povas fari tion, sed baldaŭ vi suferos la saman humiligon."

"Farante ion ajn, oni devas konsideri aliajn, alie sufero falos sur ilian kapon eventuale."

384. Hundo kaj Porko Disputis pri Naskado

La porko kaj hundo senĉese disputadis pri tio, kiu el ili naskas pli glate. La hundo diris, "Inter la kvarpiedaj bestoj, mi uzas la plej mallongan tempon en naskado." La porko respondis, "Eble jes, sed vi devas scii, ke vi naskas blindulojn."

"Juĝi ion bona aŭ malbona ne tute dependas de rapideco, sed de bona aŭ malbona kvalito."

385. Ŝtelisto kaj Hundo

Kiam la hundo preterpasis la ŝteliston, tiu tuj ĵetadis al li dispecigitajn panerojn. La hundo diris al la ŝtelisto, "Hej, aĉulo, tuj for de ĉi tie. Mi tre timas vian bonan intencon."

"Tiuj, kiuj prezentas riĉan donacon, certe havas alian intencon."

386. Hundino kaj Ŝia Hundido

La hundino, tuj naskonta hundidon, rapide kuris al paŝtisto por peti de li doni al ŝi lokon por akuŝi. Post kiam ŝia peto estis promesita, ŝi denove petis lokon por flegi hundidon, kion la paŝtisto

ankaŭ promesis. Tamen, kiam la hundido kreskis alta kaj fortika, la hundino postulis al la paŝtisto, ke ŝi okupu la lokon sola kaj aliaj ne rajtu alproksimiĝi.

"Estas kelkaj, kiuj havas nekontentigeblan avidecon kaj grandegan deziron."

387. Korthundo kaj Lupo

Sub lunlumo malsata lupo serĉis nutraĵon kaj renkontis bone nutritan hundon. Post reciproka salutado, la lupo diris, "Amiko, kion bonan vi manĝas, tiel ke vi ekhavas tiom fortikan korpon? Por vivtenado mi kuradas tien kaj ĉi tien kaj havas grandan suferon."

La hundo diris, "Se vi volas vivi same kiel mi, do sekvu mian ekzemplon."

"Ĉu vere?" demandis urĝeme la lupo. "Kion vi faras?"

"Nur gardu la hejmon de la mastro kaj preventu ŝtelistojn eniri nokte," respondis la hundo.

"Kiam mi komencu la laboron? Mi loĝas en la arbaro kaj min frapas pluvado kaj ventado. Mi jam suferas sufiĉe. Mi ne donas atenton al io ajn, kion mi devas fari, nur se mi havas varman loĝejon kaj ne eltenas malsaton."

"Do, bone," diris la hundo, "sekvu min."

Survoje, la lupo rimarkis la cikatron sur la kolo de la hundo. Li trovis tion tre stranga kaj nereteneble demandis al la hundo, kio okazis. La hundo respondis, "Nenio." La lupo insistis, "Kio okazis finfine?"

"Nur bagatelo, eble la fera ĉenaro sur mia kolo ĝin kaŭzis," la hundo diris malserioze.

"La fera ĉenaro!" strange eĥis la lupo, "Ĉu vi signifas, ke vi ne povas kuradi libere laŭ via plaĉo?"

"Ne, eble ne tute laŭ mia plaĉo," respondis la hundo. "Dum la tago, kelktempe la mastro tenas min ligita. Sed mi garantias al vi, ke mi estas abosolute libera. La mastro manĝigas min per la manĝaĵo el sia telero kaj servistoj manĝigas min per restanta manĝaĵo. Ili duoble dorlotas min."

"Bonan nokton!" diris la lupo. "Ĝuu vian belan manĝon! Miaflanke, mi preferas suferi malsaton libere ol vivi komforte ligate per ĉenaro."

"Libereco estas pli grava ol komforto."

388. Ĉashundo kaj Vulpo

Vidinte leonon, la ĉashundo postkuris ĝin. Kiam la leono, returninte la kapon kaj laŭte ekmuĝinte, ĝi timis en granda paniko, kaj returnen fuĝis. Vidinte tion, la vulpo diris, "Timemulo! Eĉ ekmuĝo de leono vin timigis, kian kuraĝon vi havas por ĉasi ĝin?"

"La fablo instruas, ke tiuj, kiuj montras sian potencon ĉiurimede, kiam alfronte al la potenculoj, tuj fuĝas pro timo."

389. Hundo kaj Buĉisto

Kaŝe irinte en viandvendejon, la hundo, profitante de la okupiteco de buĉisto, ŝtelis porkan koron kaj forkuris. Returninte sian kapon, la buĉisto vidis la hundon forfuĝi, kaj diris, "Hej, vi

bestaĉo, vi klare memoru, ke kie ajn vi fuĝas, mi tenos min singardema kontraŭ vi. Vi forŝtelis de mi porkan koron, sed vi restigis al mi alian koron."

"Katastrofo ofte instruas sciojn al la homoj. Tio estas: falo en fosajon, gajno en saĝo."

390. Ĉashundo kaj Aliaj Hundoj

Iu bredis fortikan ĉashundon, volante ke ĝi ĉasu bestojn. Sed, kiam ĝi vidis bestojn irantajn en vicoj, ĝi plenforte liberigis sin de la kolringo kaj forfuĝis. Vidinte la ĉashundon fortikan kiel virbovon, aliaj hundoj demandis, "Kial vi tiel panike forkuras?" Ĝi respondis, "Kvankam mi ne maltrankviliĝas pri manĝaĵo kaj loĝejo kaj vivas komforte, mi tamen staras nemalproksime de la morto, ĉar mi estas ordonita ĉasi ursojn kaj leonojn." La aliaj hundoj ŝajne komprenis ion, kaj diris, "Kvankam al ni mankas manĝaĵo kaj vestoj kaj ni vivas simple, ni tamen ne luktas kontraŭ la ferocaj ursoj kaj leonoj."

"La fablo instruas, ke riĉa kaj komforta vivo ĉiam ligiĝas kun danĝero, dum la malriĉa kaj simpla vivo estas sekura."

391. Korvo kaj Hundo

Iufoje, kiam la korvo faris oferadon al Atena, ĝi invitis la hundon al festeno. Tiu diris al ĝi, "Kiel vi ne domaĝas tiom da mono por fari tiun senutilan oferadon? Ĉu tiu diino abomenas vin kaj igas viajn prognozojn neniam efikaj?" La korvo respondis, "Ĝuste pro tio, mi faras tian oferadon. Mi scias, ke ŝi neniam ŝatas min kaj ĉiam malpaciĝas kun mi, sed mi volas paciĝi kun ŝi."

"Pro timego al siaj malamikoj, multaj volas paciĝi kun ili je ĉiuj kostoj."

392. Kampaj Konkuloj

Kiam kampula infano rostis kampajn konkulojn por manĝado, la rostitaj konkuloj eligis sibladon. Li diris, "Aĥ, vi ĉiuj povruloj, viaj hejmoj jam forbruliĝis kaj vi ankoraŭ havas emon kanti."

"La fablo instruas, ke tiuj, kiuj ne konas okazojn, estas ofte riproĉataj."

393. Hundo kaj Mara Konkulo

La hundo, kiu ofte ŝtele manĝas kokinajn ovojn, vidis maran konkulon kaj li prenis ĝin por ovo. Li vaste malfermis sian buŝon kaj ĝin englutis en la ventron. Post momento, li sentis akran doloron en la ventro, kaj diris, "Mi estas damninda, ĉar mi mispensas, ke ĉio ronda estas ovo."

"Oni ne devas koni la aĵojn nur laŭ sia intuo kaj iliaj eksteroj, alie ili falas senkonscie en malfacilan situacion."

394. Leporo kaj Vulpo

Iufoje, kiam leporoj volis batali kontraŭ falkoj, ili iris peti la subteno de vulpoj. La vulpo tamen diris, "Se ni nek konus vin nek scias, kontraŭ kiu vi batalos, kiel ni povus helpi vin?"

"Estas kelkaj, kiuj, spite al sia viva sekureco, insistas batali kontraŭ rivaloj pli potencaj ol ili."

395. Vulpo kaj Hundoj

Hundoj trovis felon de leono kaj plenforte disŝiris ĝin per dentoj. Vidinte tion, la vulpo diris, "Se la leono ankoraŭ vivus, vi ekkomprenus, ke viaj dentoj ne povas kontraŭstari al ĝiaj ungoj."

"Kelkaj, kiuj havas gloron dum momento, estas respektataj de oni. Kiam ilia gloro frakasiĝas, oni malestimas ilin."

396. Apro kaj Vulpo

Apro akriĝis siajn dentojn sur arbotrunko ĉe la vojo. La vulpo demandis al li, kial li akriĝas siajn dentoj, ĉar troviĝas neniu ĉasisto ĉi tie nek minacas danĝero. Tiu respondis, "Mi faras tion pro ia motivo. Kiam danĝero falos, mi ne havos tempon por akriĝi miajn dentojn. Tiam mi povos uzi la akriĝitajn dentojn."

"Oni devas anticipi sin preparas kontraŭ eventualeco."

397. Porkido kaj Vulpo

Kampulo pelis urben la azenon, kiu dorsportis kapron, ŝafon kaj porkidon. La porkido senĉese grunti plenforte tute laŭ la vojo. Aŭdinte tion, la vulpo demandis al li, "Kial tiuj kapro kaj ŝafo tenas sin silentaj, sed vi tiom bruas?" La demandito respondis, "Mi bruas ne senkaŭze. Mi estas tre klara, ke la mastro volas de ŝafo lanon kaj lakton, kaj de kapro fromaĝon kaj idojn, sed li volas buĉi min por oferado."

"La fablo temas pri tiuj, kiuj antaŭsentas venontan katastrofon."

398. Lupo, Vulpo kaj Gibono

La lupo riproĉis la vulpon pri ŝtelo, sed tiu tute ne konfesis tion. La gibono estis invitita por fari decidon pri ilia disputo. Post kiam ili ambaŭ elmetis siajn proprajn opiniojn, la gibono faris juĝon, "Lupo, mi opinias, ke vi ne perdos kion vi volas. Vulpo, mi kredas, ke vi neniel konfesas, eĉ se vi ŝtelas."

"La prijuĝo de gibono estas vere lerta. Ĉiam tiamaniere saĝuloj parolas: ili samtempe konsideras du kazojn aŭ du eblojn, tiel ke ili ne perdas unu por preni la alian."

399. Leono kaj Ŝafpaŝtisto

Leono eniris la arbaron kaj paŝis sur dornon. Li rapide kuris al la ŝafpaŝtisto kaj svingis sian voston por montri sian intimecon al tiu, kvazaŭ dirante "Helpu min". Kun kuraĝo, la ŝafpaŝtisto faris zorgeman ekzamenon kaj trovis la dornon. Sekve li metis ungon de la leono sur sian genuon kaj eltiris la dornon, tiel ke la sufero de la leono mildiĝis. Tiu reiris en la arbaron. Post nelonge la ŝafpaŝtisto estis maljuste akuzita kaj ĵetita en la karceron kaj aljuĝita al manĝado far leono. La leono rekonis en la ŝafpaŝtisto tiun, kiu donis helpon al li. Anstataŭ sin ĵeti al li, la leono malrapide aliris kaj metis sian ungon sur lian genuon. Aŭdinte tion, la reĝo ordonis absolvi la ŝafpaŝtiston.

"Tiu, kiuj faras bonojn, ricevas pagon de bonoj."

400. Azeno kun Leona Felo

Azeno kun leona felo vagis ĉien por timigi malfortajn kaj sensciajn bestetojn. Vidinte vulpon, li volis timigi lin. Tiu hazarde aŭdis lian kriadon kaj diris, "Se mi ne rekonas vian kriadon, mi sentus timon."

"Kelkaj montras sin imponaj laŭ ekstera aspekto, sed, kiam ili malfermas la buŝon, ili malkaŝas sian veran aspekton."